

KAPITOLA 2

Proti srsti

13. PROSINCE 2022, 15 HODIN, Medvědí průsmyk, Haute-Garonne. Nadmořská výška: 1 725 metrů. Teplota: 5 stupňů pod nulou. Jasná obloha, slunečno, severní vítr.

Při výjezdu z tunelu spatřil Servaz velikou chatu.

Tam, na zledovatělém svahu.

Typická horská mohutná stavba z kamene, dřeva a břidlice, asi sto metrů od útesu. Nalevo od ní v dáli, uprostřed vši té oslepující bělosti, údolí hustě zaplněné střechami městečka Saint-Martin-de-Comminges.

Stále zuřil, ale podařilo se mu paradoxně zachovat si chladnou hlavu. Neměl ve zvyku takto reagovat; vypadalo to však, že se spisovatel trefil do černého. Anebo že od událostí loňského léta už nedokázal uvažovat racionálně. Zajímalo ho, odkud Sachs ví o existenci Léi, jaké informace o ní tenhle spisovatel měl. A jak k nim přišel.

Přesto váhal, zda se vydat na cestu. Pokračoval v pátrání po spisovatelově internetové pověsti. Muž, který miloval záři reflektorů, zabýval se ožehavými tématy, stýkal se jak s mocnými, tak i prostými. Cestou se mu snažil dovolat, pokaždé však spadl do

schránky. Poslední zatačka a zaparkoval u velké cihlové terasy s výhledem na silnici. Vypnul motor, zapálil si cigaretu, pomalu kouřil a prohlížel si přitom chatu. Sachs tam byl, nebo alespoň *někdo* tam byl: o pár metrů dál stál zaparkovaný Jeep Wrangler.

Myslím, že si zasloužíte vědět jisté věci, které mi o ní byly sděleny, řekněme... náhodně. Léa. Posté prožíval ten okamžik, kdy vloni v červnu prošla dveřmi bytu, návrat z Afriky¹. Dvouletý pobyt v Kongu, v opálené tváři vynikaly její zelené oči a hnědé vlasy. Měla na sobě světlé džíny a starorůžovou vestu přes béžový nátělník: Nic z té chvíle nezapomněl. Krásná. Nepopíratelně krásná. Na celém tomto obraze byl však jeden stín, stín, který vstoupil mezi tuto krásu a něj, stín, který mu bránil milovat tuto krásu tolik, jako ji miloval dřív. Který ji dokonce činil *krutou*. Neboť v jeho očích ztratila nevinnost – a to je ten druh věcí, které se nikdy úplně znovu nevrátí, ať děláte, co děláte.

Byla si toho vědoma? Byl přesvědčen, že ano.

Afrika...

Byla tam – mezi Léou a jím – od té doby, co se vrátila ze své humanitární mise. Od chvíle, kdy mu hned v prvních okamžicích oznámila: „Musím ti něco říct.“

Měl chuť ji umlčet. Věděl, co přijde, byl na to připravený. Příliš mnoho online fotografií, kde byli spolu, ten mladý doktor a ona, za nimi krvavě rudý západ slunce, jako v savaně. Je v Kongu savana? Stmívání ve *Vzpomínkách na Afriku*. Všechny ty obrazy, na kterých se mísilo dobrodružství s romantikou, hollywoodská kliše tolik vzdálená od reality. Raději by nic nevěděl. Pozdě. Musela si připravit, co mu řekne, volit slova, opakovat si je, některá vynechat.

¹ Viz *Oko*, XYZ, 2023.